

til at gaa ud over den Fattige, den arbejdende Klasse, thi det er aabenbart, forekommer det ogsaa mig, at man har en Støtte derfor i virkelige Njendsgjerninger, at Bestyrelsen af den Kommune, hvor den Paagjældende søger hen, i Realen vil bestræbe sig for ikke at faae flere Arbeidere til Byrde for Kommunen end høist nødvendigt. Det er beklageligt, at det har udviklet sig paa den Maade, at vi have faaet det, som i Fjor blev betegnet som Udgagningsystem, saa stærkt gjort gjældende. Man kan ikke Andet end misbillige, at de kommunale Raad søge at lægge Arbejderne Hindringer i Veien, for at de kunne blive af med dem, men det er nu en Gang saaledes, og selv om der ogsaa skulde være en eller anden Kommunes Bestyrelse, som ikke vilde gaa ind paa dette, saa vilde disse kommunale Bestyrelser, som i Virkeligheden meget modstræbende gaa ind paa at forhindre Arbejderne i fremdeles at blive i Kommunen, af Omstændighedernes Magt blive tvungne dertil af Andre, som ere mindre humane i saa Henseende. I ethvert Tilfælde har jeg den Opfattelse, at, dersom vi gaa ned til 2 Aar, vil det komme til at gaa ud over den arbejdende Klasse. Det kan ikke hjælpe, at man tror, at Bestyrelserne for Kommunerne skulde være tilbøjelige til at se dette Spørgsmaal paa en anden Maade end hidtil. Det er dog en Selvfølge, at naar man ligefrem er tvunget til, for at undgaa flere Byrder end nødvendig, snarere og hyppigere at gribe ind, saa vil det i de fleste Tilfælde blive sikkert, at Arbeideren, naar han faar været i Kommunen et halvt Aar eller seneft et Aar, vil blive manøvreret ud; ja, det kan undertiden ogsaa træffe, at det vil blive vanskeligt for ham at faae Fodfæste udenfor sin Førgjælskommune. Af disse Grunde er jeg en Modstander af at gaa længere ned end til 5 Aar, og jeg kan saaledes billige, hvad den ærede Minister har foreslaaet i Lovforslaget i denne Henseende. Angaaende Førgjælsmaaden billiger jeg ogsaa Bestemmelsen i Lovforslagets §§ 28—30. At forsjøge de Fattige, saaledes som man undertiden ser det, ved enten at lade disse gaa paa Udgang eller ligefrem bortlicitere dem, forekommer mig at være meget stødende. Jeg veed nok, at det paa en Maade er forbudt at bortlicitere dem, men det forekommer mig virkelig, at man ikke saa sjældent ser Fremgangsmaader anvendte paa dette Punkt, som ere meget uheldige, og derfor billiger jeg fuldstændig, at dette ligefrem forbydes, at vi kunne komme bort herfra. At „Fattigbestyrelsen har at drage Omsørg for, at de Trængende ikke savne det Nødvendige til Livets Ophold eller

tilbørlige Kur og Pleie i Sygdomstilfælde“, forekommer mig saa naturligt, at her ikke kan være Tale om, at vi kunne unddrage os dette. Og at saavel fattige Børn som ogsaa virkelige Gamle og Svage paa Førgjælsanstalterne og slige Steder kunne blive fritagne for at være i umiddelbar Berørelse med doyne og fordrutne Menneker, det forekommer mig at være saa naturligt, at man kun kan billige en saadan Bestemmelse. Selv Børnene ser man undertiden komme i Berørelse med Gøll, som selvsølgelig ved hele deres Maade at være paa maa øve en aldeles demoraliserende Indflydelse paa Børnene, og det forekommer virkelig mig, at vi skulde dog ogsaa disse Børn saavelsom ogsaa værdige ældre Gøll, at de blive forstaaede for at komme i Berørelse, være sammen med Gøll, som jeg mener, man ikke kan indrømme, have den borgerlige Ret at kunne forlange sig stillede lige med de virkelig agtværdige og stræbsomme Fattige. Man kan derfor kun, forekommer det mig, billige, at Lovforslaget indeholder saadanne Bestemmelser. Naar § 44 bestemmer, at Opholdskommunen kun kan fordrø sig godtgjort ^{3/4} af, hvad der er udredet til den, der har Ophold i Opholdskommunen, som Understøttelse, da forekommer det mig, og deri er jeg ikke enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valokreds (Brodenhuus-Schaad), at det ærede Medlem udtalte, at han ikke gjæne saae, at Opholdskommunen skulde udrede den ene Fjerdedel. Det forekommer mig, at det tværtimod er en meget heldig Bestemmelse, idet Opholdskommunens Bestyrelse da ikke alene saae mere Interesse i, at de Paagjældende understøttes paa en økonomisk Maade, og at man i det Hele ser hen til, at der virkelig er Grund til at yde Hjælp, men det vil ogsaa maaste undertiden indtræffe — hvilket jeg lægger mere Vægt paa — at Hjemsendelser helt kunne undgaa; og kunde man slippe for at faae disse idelige Hjemsendelser, vilde det være et stort Gode for den Fattige, som der er Tale om. Undertiden river man saadanne Gøll fuldstændig bort fra deres Førgjælssteder, og dersom man kunde undgaa slige Hjemsendelser, i alt Fald for en Del, vil det ogsaa blive en Fordel for de Menneker, her er Tale om. Jeg vil derfor sige, at den Bestemmelse, som her er foreslaet i § 44, anser jeg i Modsetning til det ærede Medlem for meget heldig. Der bliver mere Solidaritet mellem Opholds- og Førgjælskommunen derved, at begge Parter udrede Noget. Det kunde maaste være rigtig at gaae et Skridt videre, men allerede det, at Opholdskommunen skal udrede en Fjerdedel, forekommer